

Pramice

Já děsně miluju všechny lodě, něckama počínaje. Největší žrádlo na světě je rajtovat po vodě a být přitom suchý. Nevím, co bych za to dal, kdyby mi jednu z těch loděk, co jsou pořád uvázané na řetazech, někdo na odpoldne půjčil. Nemám nic, jenom šnajdru a starý bubínkáč. A našel jsem bezva plnicí péro. Ale já vím, že se mně na to každý vykašle. My v Domově jsme na tom holt všichni stejně. Nemá nám to kdo koupit. Co neukradnem – to nemáme.

Nic jsem nikomu neřikal, dokud jsem na smetišti nenašel zrzavou pilku na železo. Takové věci nikdy nekupuju. Teprve potom jsem to vyklopil Zdeňkovi.

„Vidíš,“ řekl jsem. A udělal jsem, jako že řežu. A pak jsem hnedka párkrát zabral, jako že pádluju. A byl doma.

Zdeňk chodil po břehu a hlídal. Já jsem seděl v pramici a piloval. Dělal to zzzzz-zzzz

zzzzz-zzzzz. A já se děsně bál, aby nás někdo přitom nenačapal. Ale hlavně že to vůbec šlo.

Najednou slyším pískat *Širokááá strana majááá radnááája*. To byl Zdeněk. On se nic jiného ve škole nenaučil.

Potichu jsem vyskočil z pramice a narval jsem se pod kozíčkový keř, aby mě nikdo nemohl vidět. Po břehu prošel nějaký párek bez hořčice, který tady neměl co vandrovat, protože všichni slušní lidi chodí do lesa až po obědě. A za nimi jel ještě rybář na rozverglaném bicyklu.

Pak už to šlo hladce. Když to ruplo, Zdeněk přinesl kus klacku, teda kus zábradlí ze stadiónu, a odrazili jsme od břehu.

Páni, co vám mám líčit! Před nama byla furt voda jak sklo. Jenom sem tam po ní přeběhlo stádo vodních pavouků. Ale zato za námi byly vlny jak za parníkem. Jenom to šustilo, jak podemřály břeh. Kdyby se ta hráz provalila, tak bysme jeli přes louku až k židovskému hřbitovu. A na druhé straně se houpala vysoká tráva, která třela z vody. Tam lezl les až do vody. Hnedka z rákosí vykukovaly čtyřicetimetrové loupežnické duby a na nich zpívali drozdi a sýkorky, nebo co to

Nic jsem nikomu neřikal, dokud jsem na smetišti nenašel zrzavou pilku na železo. Takové věci nikdy nekupuju. Teprve potom jsem to vyklopil Zdeňkovi.
„Vidíš,“ řekl jsem. A udělal jsem, jako že řežu. A pak jsem hnedka párkrát zabral, jako že pádluju. A byl doma.

bylo. Zkrátka pořád něco poletovalo ve vzduchu a sem tam žbluňkla do vody žaba.

Rybáři seděli, bafali fajfky, plácali komáry a dívali se. Ale nehulákali na nás. Vůbec na nás nehulákali. Asi si říkali: Kdož ví, jestli fotr některého z těch faganů není předsedou spolku, když si to tak natrájí na pramičce po Mlýnském járku! Budu radši držet hubu a starat se o své špunty.

No a tak jsme kličďanko profmrkli všeckými zákrutami a slavnostně jsme vjeli do řeky, ze které vlastně všeka ta báječná voda byla.

Na břehu od města každou neděli gajdájú lidé jako vyfintěné procesí ve svátečních hadrech. Teda my se Zdeňkem jsme taky měli na sobě sváteční hadry, které musíme večer v pořádku vrátit do skříně. Ale oni se vezou s kočárkama a s babama a s foťákama a před sebou ženu děcka. A dělají na vodě prasátka vyglančenýma botama. A chodí tady každou neděli a dívají se, co je dycky nového. Protože se nad splavem posledních sto roků ani strom nepřevrátil, tak se všichni dívali na nás. A to bylo děsně prima. To bylo ze všeho nejlepší.

Naschvál jsme se nahýbali nad vodu, až se

měla loďka převrátit, a stříkali jsme po sobě a všelijak jsme se točili na místě. A taky jsme se vyzuli a vlekli jsme nohy za sebou v ledové vodě. Jako kormidlo jsme je vlekli. Všichni na břehu se zastavovali a ukazovali si na nás. Závíděli nám. Určitě nám záviděli, holomci. A taky nás určitě obdivovali. Chtěli jsme se Zdeňkem udělat stojku, aby to teda něco bylo. Já na špici a on vzadu. Ale najednou jsme viděli, jak se všichni hrnou blíž ke splavu. A tak jsme se vykašlali na stojky a je-li jsme se honem podívat taky.

Ale to vlastně vůbec nic nebylo. Nějaký blbec se tam topil. Dobře mu tak. Dělat v dubnu v řece parádíčky, to nic není. Mlátil rukama, jak když se dělá ve vodě stranda. Ale chlastal jak starý Čukrt. Sem tam řval pomóóó..! Ani to nestačil říct celé. A nikdo nic. Všichni se jenom dívali.

Bylo tak v prostředku u ponorné šlajzny. Ještě pár metrů, aby ho to vuclo. A všichni ti blbci s kočárkama se mohli jít postavit o kus dál pod splav a čekat, jestli na ně nebude zase vykukovat někde z pěny u koňských jam. Anebo už nebude. V těch jamách jsou děsně víry. Už byl skoro u šlajzny.

Nic jsem nikomu neřikal, dokud jsem na smetišti nenašel zervavou pilku na železo. Takové věci nikdy nekupuju. Teprve potom jsem to vyklopil Zdeňkovi.

„Vidíš,“ řekl jsem. A udělal jsem, jako že řežu. A pak jsem hnedla párkrát zabral, jako že pádluju. A byl doma.

bezo s vodních pavouků. Ale zato za námi byly jako jak za parníkem. Jenom to šustilo, jak se zamulaly břeh. Kdyby se ta hráz vyvalila, bysme jeli přes louku až k žilovému ústí. A na druhé straně se soka tráva, která trčela z vody, vyvalila až do vody. Hincuka z rákosí vy-

Tak jsme teda k němu děsným fofrem dojeli. Ale vůbec jsme nevěděli, jak bysme ho dostali do loďky. Dycky nás skoro převrátil.

„Skoč tam, Bene, a nadzvedni ho,“ řekl Zdeněk. Teda to bych v životě neudělal. Ale když to řekl, tak jsem se rychle vysvlékl a skočil jsem tam.

Napřed jsem myslel, že mě trefí šlak, jak to bylo děsně studené. Ale za chvíli to nic nebylo. Potopil jsem se a chtěl jsem ho bafnout za nohy. Ale on mě kopl do hlavy. Tak jsem ho zase pustil a musel jsem se jet nadechnout. Zdeněk mu pořád strkal klacek a už jsme mohli být všichni v prdeli. Už nás to táhlo do šlajzny. Trvalo to děsné hodiny. Zase jsem se nadýchl a potopil. Nevím, proč kopal, když šel stejně ke dnu. Pořádně jsem ho chytl a ždřichal ho nahoru. Skoro jsem si mohl vyplivnout duši. A furt se cukal, jak kdyby se chtěl utopit, blbec. Ale já jsem ho nepustil. Když jsem zase vyploval na vodu, tak už tře- pal nožičkama ve vzduchu. A bylo po ptá- kách.

Ti blbci na břehu hnedka začali tleskat a pištět a řvát, jak kdyby to něco bylo. Jak kdyby nikdy v životě neviděli fialového klu-

ka na pramici. Díval jsem se na všechny strany, jestli se někde ještě někdo netopí, abysme ho vytáhli taky. A Zdeněk zatím odrážel jak starý chlap.

Přirazili jsme ke břehu. Nějací chlápci toho kluka hnedka vytáhli a hnedka s ním všelijak cvičili a on přitom blil vodu. Já jsem se topil už čtyřikrát a z toho dvakrát v hadrech, ale tak jsem nikdy nevypadal. Někdo mě chytl za rameno. Obrátil jsem se. Zdeněk taky. Báli jsme se, že někdo poznal, že ta pramice je kradená. Ale byl to chlápek v šedých svátečních hadrech. A měl foťák jak nikdo.

„Jste fešáci, kluci. Jak se jmenujete?“ řekl on. A usmíval se jak měsíček na hnůj.

„Mně říkají Karel,“ řekl Zdeněk. To my vždycky. Aby nikdo nevěděl.

„Karel? A jak dál? To musí být celé. Aby to v novinách stálo za to,“ řekl on.

„Zdeněk,“ řekl Zdeněk.

„Karel Zdeněk?“ řekl ten chlap.

„Neé. Zdeněk Němeček,“ řekl Zdeněk.

Vtom se k nám protlačil takový hubeňour v pumpkách. Naštěstí jsem byl už oblečený.

„Kde jste vzali tu pramici? Odkud ji máte? Neukradli jste ji náhodou u mlýna?“ řekl hned-

Nic jsem nikomu neříkal, dokud jsem na smetišti nenašel zerzavou pílku na železo. Takové věci nikdy nekupuju. Teprve potom jsem to vyklopil Zdeňkovi.

„Vidíš,“ řekl jsem. A udělal jsem, jako že řežu. A pak jsem hnedla párkrát zabral, jako že pádluju. A byl doma.

běhlo s... vodních pavouků. Ale zato za ná-
mi byly... jak za parníkem. Jenom to šus-
tlo... věsnuly břeh. Kdyby se tu hrá-
... tak bysme jeh přes louku až k ži-
... žitová. A na druhé straně se
... vysoká tráva, která měla z vody.
... až do vody. Hnedka z rákosí vy-

ka. A díval se, jak kdyby nás chtěl zfacckovat. Takový nějaký blbec.

„My jsme ji neukradli. Ten pán nám ji půjčil,“ řekl jsem.

„Jak půjčil? Co půjčil? Kdo vám ji to, co? Tož řekni, kdo vám ji půjčil, vy bando zlodějská,“ hučel mně zblázka do ksichtu a valoval na mě oči a držel mě přitom za rukáv. „Prosím vás, nechte ty kluuky! Copak jim tu pramici nemohl její majitel půjčit?“ řekl ten chlápek s foťákem.

„To teda nemohl. Za prvé se podívejte – řetěz je čerstvě přepilovaný. A za druhé, kdyby jim tu pramicu půjčil majitel, tak bych teda o tom jako majitel asi měl něco vědět, co říkáte?“ řekl hubeňour. A pro změnu držel za klopou chlápka v šedých hadrech. A prstem šermoval před ksichtem jemu.

Nečekal jsem, až mě tou crackou zase chytne. To bych byl pěkně blbý. Kolem nás stálo patnáct tun lidí, ale proletěl jsem jim mezi nohama.

Upaloval jsem, co jsem mohl. Zdeněk za mnou. Ani jsme se neohlíželi. Říčkám, upalovali jsme jako blázni. Vzali jsme to děsným fofrem přes staveniště, jak se nesmí, a po že-

lezném laně dolů na bagr a potom po schůdkách na břeh a dobrý kilák po Řádku až ke Žluté škole, jak chodíme. Tam už jsme se nebáli, že nás čapne. Ani jsme víc nemohli. Byli jsme uhnatí jak psi. Tak mě páliło v krku až jsem si už myslel, že bude po mně.

„Ještě že jsme zdrhli. Už to mohli nahlásit do Domova,“ řekl Zdeněk. „Už jsme mohli dostat do každé ruky. Jelita jak sviňa. A přišťí neděli už na tu pramičku stejně nebudeme moci.“

Oba jsme flusali tak suché sliny, že se z nich normálně prášilo.

„To všeco kvůli tomu blbcovi,“ řekl jsem. „Podruhé, i kdyby se topil sám pánbůch, tak se na něho vyserem.“

ukradl jsem – to nemáme.

Nic jsem nikomu neřikal, dokud jsem na smetišti nenašel zezavou pilku na železo. Litkové věci nikdy nekupuju. Teprve potom jsem to vyklopil Zdeněkoví.

„Vidíš,“ řekl jsem. A udělal jsem, jako že řežu. A pak jsem hned a párkrát zabral, jako že pádluju. A byl doma.

žít. Tak jak já jsem žil. Běhl jsem do vodních pavouků. Ale zato za námi by šel ty jak za parníkem. Jenom to šustlo. Podzemní břež. Kdyby se ta hráz tak bysme její přes louku až k židům bráňou. A na druhé straně se vlní tráva, která třela z vody. A pak až do vody. Hnedka z rakostí vy-